

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Ja, nu skal jeg love for, hr. Søren Hansen fra Socialdemokratiet er i sit es. Nu boltrer han sig rigtigt, og det er han selvfølgelig i sin fulde ret til at gøre. Men meget af det, hr. Søren Hansen brugte sit indlæg på, er der ikke nogen, der er uenig i. Kunstnerisk frihed – hvem går ikke ind for kunstnerisk frihed? Det gør vi vel alle sammen. Det er jo ikke sådan, at der ikke er frihed for kunstnere. De må jo tegne og male alt det, de vil, og så kan de bare se at få det solgt.

Det, debatten og også Enhedslistens forespørgselsdebat, forstår jeg, drejer sig om, er det økonomiske, altså kunstnerstøtten, og den måde, midlerne fordeles på.

Det citat, hr. Søren Hansen læste op af, og som jeg lige fik lov at låne her på vej op på talarstolen, hvor denne Møller udtaler: »Jeg agter at arbejde for at samle statens kunstmidler omkring den bedste kunst af de bedste kunstnere i alle aldre«, er der vel heller ikke nogen, der er uenig i? Men lever man så op til det? Det er jo det, hele sagen drejer sig om.

Og det, hr. Søren Hansen nu står og laver lidt morsomhed ud af, nemlig det, som jeg nævnte i et tidligere indlæg under den anden debat om folk på gaden og på togstationen i Ringsted og for slagelseborgerne osv., var jo alene møntet på, hvad befolkningens syn er på den måde, som det økonomiske kredsløb er på, og så drejer hr. Søren Hansen det hen på noget helt andet. Det var det, jeg spurgte den konservative ordfører om, og det er det, som jeg også skal spørge hr. Søren Hansen om.

Der står stadig væk en udrende befolkning tilbage også med hensyn til, hvad Socialdemokratiet mener, hvis de overhovedet har nogen mening. Det vil jeg gerne høre.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Til det sidste vil jeg bare henvise til, hvad der blev sagt under den sidste debat om hr. Poul Nødgaards evne til at forstå. Det gælder i øvrigt også substansen i det, der er tale om her.

Den kunstneriske frihed hurra, hurra, siges der. Men den kunstneriske frihed har ikke en kinamands chance, hvis den ikke følges op med en kunststøtte. Det er det, det store flertal her i Folketinget har forstået. Det er her, det store flertal her i Folketinget har vist rankhed og styrke nok til at kunne stå distancen, når vind-

ene har blæst fra rindalister, fra hr. Poulsgaard osv., og det er der grund til at glæde sig over.

Den kan snige sig ind, denne rindalisme, på mange faconer, og den gør det i og for sig også, når man taler om, at man skal støtte bredden. Bredden er det så også Slagelse, er det også Langeland, er det også Ringsted? Hvor bredt er det? Eller er det, som kronikøren her siger: Den bedste kunst af de bedste kunstnere?

Ester Larsen (V):

Denne forespørgsel, vi er i gang med, tangerer jo i vid udstrækning den, vi lige har afsluttet, så derfor er der risiko for gentagelser.

Jeg kan her gentage Venstres ønske om at modvirke monopolisering og ensidighed i kunstopfattelsen ved så kraftigt som muligt at kræve håndhævelse af rotationsprincippet. Vi ser også meget gerne, at der inddrages international ekspertise i faglige udvalg for derigennem at imødegå risikoen for indsnævring og provinsialisering af det herskende kunstsyn. Jeg kan her gentage vores forslag om, at der oprettes et rådgivende panel for Statens Museum for Kunst til sikring af pluralismen.

Det er vigtigt, at den offentlige støtte primært gives i form af uddannelsesstøtte, men dernæst via stipendier og arbejdslegater, som især sigter mod at understøtte unge, så de får mulighed for at afprøve talentets bærekraft. Ministeren har just beskrevet, hvor bredt et felt af udøvende og skabende kunstnere det offentlige understøtter. Jeg tror ikke, der er behov for at udvide området for støttemodtagere. Vi skal ikke forfølge linjen fra den tidligere minister med forsøg på at inddrage kokke og andre under kunststøttebegrebet. Jo større flade man vil dække med kulturmidler, jo tyndere dækning vil man få.

Jeg er enig med forespørgerne i, at det er vigtigt at give plads for mangfoldigheden i det kunstneriske udtryk, men jeg vil godt advare imod en udvikling, der kunne føre til, at alt er lige godt og derfor skal støttes. Vi skal undgå at forsøge at gøre enhver kunstnerisk aktivitet støtteberettiget.

Ser man på dansk kulturpolitik, vil man hurtigt opdage, at den er præget af en interessekamp mellem kulturelle institutioner, professionelle kunstnere, kulturformidlere og -producenter, sociale aktører og meget andet, og det kan nok ikke være anderledes i et samfund, der i udstrakt grad bygger på tilskudstænkning.

Men i et så lille land som vores, er der altså en kulturopgave, der presser sig på med større